

ŠKOLNÍ ČASOPIS

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

číslo 54 - květen 2009

PUCLÍK

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VRATISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

Modrého dne 25. března
se aktivně zúčastnil i Back...

str. 23

PÁR SLOV ÚVODEM

Taky se vám zdá, že od chvíle, kdy nás opustila zima a začalo rovnou léto (protože jaro bylo jen v úterý odpoledne), se zbláznil čas a začal nekontrolovaně pádit vpřed? S pěkným počasím přišly na řadu i školní výlety a to je neklamnou známkou toho, že se blíží konec školního roku a prázdniny dostávají čím dál jasnější a konkrétnější podobu.

Jako první vyrazila letos do světa 9.B, i když to byl výlet neoficiální a účastnila se ho jen část třídy. Všichni se ale „z vody“ vrátili nadšení a určitě nelitovali toho, že na výlet obětovali vlastní víkendové volno. Dokonce naši redakci ihned po návratu doručili článek o svých zážitcích, ale do tohoto čísla se nám jej už zařadit nepodařilo, takže si jej přečtete až v tom příštím.

Protože na výlet se v následujících týdnech chystají téměř všechny třídy, vyzýváme je, aby se o své zážitky na stránkách Puclíka podělili i s ostatními.

Příští číslo totiž bude speciálně výletové, a tak by byla škoda, kdyby právě vaše třída v té přehlídce výletových zážitků chyběla. Určitě se mezi vámi najde nějaký šiku-la, který článeček napíše a doručí naší redakci.

Puclík, kterého držíte v ruce, je tedy letošní předposlední. Zahrnuje v sobě jak události ještě zimní, jako například lyžařský výcvik sedmáků a deváťáků, tak i akce nedávné a současné. Značná část čísla je tentokrát věnovaná ekologii, protože v posledním období jsme se této oblasti věnovali opravdu hodně. Sázeli jsme stromky, čistili studánky, sbírali kůru a víčka...

Přejeme příjemné počteníčko...

Redakce

AKCE A UDÁLOSTI NEJBLIŽŠÍHO OBDOBÍ

- 14.-15. 05. 2009 **Domácí násilí**
beseda EZOP pro 9. ročník
- 18.-19. 05. 2009 **O poklad černého zubra**
akce pro 7. ročník - Zubří

PUCLÍKOVA ŠUŠKÁRNA

- Eliška Chaloupková ze 7.B na lyžařském výcviku sedmiček – jak to říct co nejvýstižněji – no zkrátka hodila držku a u toho vypadla z lyžařských bot... Neohroženě se zvedla, popadla lyže s botami a jen tak v ponožkách přešla asi 20 metrů hlubokým sněhem na příhodnější místo, kde se znovu obula. Eliško, máš pravdu, v závějích se opravdu obouvat nejde...
- Kluci z 8.C si oнеhdy krátili čekání na odpolední vyučování hraním fotbalu v přespolece. Zdenda Starý se do hry vložil skutečně s veškerým úsilím, v zápalu boje udělal rozštěp a... praskly mu kalhoty od kolen až do pasu! Při následné hudební výchově měl potom příjemné větrání... Zdendo, ten rozštěp byl fakt dost dobrej! Ta díra taky...
- 7.C si měla přinést do výtvarky noviny a časopisy, aby je použili při tvorbě svých uměleckých děl. Ně-kdo přinesl i Blesk. Kluci hned objevili stránku s „Dívkou Blesku“ a začali se nad ní rozplyvat. Paní učitelka Matoušková si všimla jejich zasněných pohledů a řekla jim, ať nad tím obrázkem neslintají a ať si ho raději vystříhnou. Kluci rádi poslechli, a protože je spoře oděná (nebo spíš neoděná) kráska opravdu zaujala, dali si ji na nástěnku. Před hodinou angličtiny ale usoudili, že paní učitelka Svobodová je příliš všímavá, a tak výstřížek otočili – na druhé straně byla včela. Po angličtině obrázek zase obrátili. Takže zatímco všichni ostatní obdivovali krásnou dívku, paní učitelka Svobodová mohla v klidu přemýšlet o užitečnosti včel a prospěšnosti medu pro lidský organismus. Když tenhle obracecí proces paní učitelka odhalila, vymyslely pro ni holky ze 7.C překvápko – do třídní knihy jí vložily obrázek urostlého muže. Dobrý, že paní učitelko, ale med je med...

OBSAH

§ Pár slov úvodem	2
§ Co nás čeká	2
§ Puclíkova šuškárna	2
§ Jak se dělá politika	3
§ Zoologická zahrada	3
§ Lyžák	4
§ Tragédi v objetí p. uč. Smékala	5
§ Prknaři	6
§ Zdravý životní styl	7
§ Vyzvídali jsme	8
§ Když se setmí... ..	10
§ Fotosoutěž	12
§ Výprava do starověku	13
§ Žákovská knihovna informuje	14
§ Noc s Andersenem	15
§ Voda je kapka rosy... ..	18
§ Znam křišťálovou studánku	20
§ Sázeli jsme les	21
§ Kůra a víčka	22
§ Modrý den	23
§ Les ve škole, škola v lese	24
§ Okénko ZŠ Slavkovice	25
§ Nehoda není náhoda	28

JAK SE DĚLÁ POLITIKA...

V rámci vyučování občanské výchovy 9. ročníků se probírá téma „politické strany u nás“. Aby si to mohli devátáci vyzkoušet na vlastní kůži, je většinou jejich úkolem dohodnout se s ostatními, založit ve třídě pár politických stran a předvést před tabulí pořádnou politickou předvolební kampaň. Někteří pojmu svůj úkol zcela vážně, jiní, jako spolek holek z 9.B, trochu netradičně.

Jejich strana Lollipop's si totiž dala za úkol jediný cíl - bojovat proti těm vyučujícím, kteří je (jistě na základě neznalosti o pozitivním dopadu na zdraví) posílají v průběhu vyučovací hodiny s lízátky a žvýkačkami do koše. Zcela konkrétní obětí se tak stal pan učitel Smékal. Holky mu (po asi desetiminutovém projevu, kde odcitovaly snad všechny dostupné mezinárodní studie o kladném přínosu žvýkání a ožušlávání lízátek na fyzické a hlavně psychické zdraví) poslaly jeden letáček své strany i s lízátkem. Nebohý pan učitel naivně uvěřil, že ho chtějí jen přesvědčit o svém tvrzení, a tak lízátko spotřeboval, což se mu ale vymstilo.

Z lízátko si seděl celé patro a žvýkačka prý byla - cituji: „...hnusná, kdoví jestli mě nechtěly otrávit, a proto jsem se rozhodl, že zakládám opozici...“ Těžko říct, co tedy spolek Lollipop's na politickém kolbišti naší školy ještě čeká... :-)

Mgr. Dagmar Svobodová

ZOOLOGICKÁ ZAHRADA

Páteční hodina 6. března 2009 ekologicko – přírodopisných praktik byla tak trochu neobvyklá. Kromě žáků 7. ročníku se počet přítomných rozrostl o dalších sedm živých tvorečků. Nejdříve nám byla představena ŽOFKA, vodní želva nádherná. Informacemi o sobě nešetřila. Má ráda masíčko, je stará asi 5 let a je již zadaná. Doma na ni čeká o polovinu menší partner Filip. A ještě jednu věc nám na ni její majitelka Eliška prozradila. Totiž že kouše. Teda né Eliška. Žofka samozřejmě.

Poté se představil FERDA, Radimův zlatý křeček. Byl to

pěkný nenasyta. Do tváří si za chvíli nakřečoval pěknou spoustu piškotků, které si bral ochotně z ruky. Barča Sokolíčková se pochlubila ROZÁRKOU. Je to ježek západní, který se pyšnil téměř 8 tisíci bodlinami, dobrým sluchem, čichem a bohužel i rýmou.

Ježečka Rozárku vystřídala na pódiu americká veverka TOM, o kterého se stará Bára Křížová. Byl starý 2 roky a ve své klínce předváděl nevídané kousky ve šplhu a akrobacii. Zástupci morčat byli v přesile. MORÝŠKA si přinesla Anežka a MÁJÍČKA Lenka. Nutno podotknout, že Májíček byl asi

třikrát větší než Morýšek, ale jak nám holky prozradily, původně se morčatům říkalo „mořské prasátko“, takže podobnost s chrochtajícím kamarádem se dala pochopit.

Jako poslední se představil dvouměsíční zakrslý králíček PEGGY se svou kamarádkou Katkou. Vypadal jako plyšáček a byl to opravdu pěkný mazlíček. A proč se vlastně praktika změnila na jeden den v malou zoologickou zahradu? Probírali jsme chovatelství a nejvíc se člověk dozví právě ze zkušeností samotných chovatelů...

Mgr. Martina Janíčková

E ~~LYŽÁK~~

LYŽAŘSKÝ VÝCVIK 7. A 9. TŘÍD

Začaly to sedmičky...

Těžké chvíle na lyžích prožívali žáci 7. ročníku ve dnech 16. až 20. února 2009. Někteří to vzdali předem a (ne)plánovaně ochořeli. Avšak většina s nesmělým úsměvem na tváři dorazila v pondělí do školy.

Učitelé se s nimi nepárali a hned je odvedli ke SKI hotelu, kde si je rozdělili do tří skupin podle jejich schopností. Nejrychlejší a tudíž 1. skupinu vedla paní učitelka Kovačičová, zlatý střed měla na starost paní učitelka Janíčková a nejlepším odborníkům na pády velel pan učitel Jurek.

Zeptali jsme se 1. skupiny, jaké byly jejich největší zážitky:

PANÍ UČITELKA KOVAČIČOVÁ: „Mým největším zážitkem bylo, když jsem po celou dobu vyšlapávala tratě.“

ŽÁK 1: „Mě bavilo, když jsme poslední den hráli na lyžích házenou.“

ŽÁK 2: „Asi můj největší zážitek byl, když jsme šlapali do kopce a kvůli Markovi Holečkovi jsme spadli.“

Stejnou otázku jsme položili i členům 2. skupiny:

PANÍ UČITELKA JANIČKOVÁ: „Zážitků bylo, že se to ani spočítat nedá. Tak mým 1. zážitkem bylo, když jsme vytahovali Nikolu Růžičku ze závěje. Ležel tam zabořený, nohy nahore, hlava málem v potoce, jak brouk na krovkách. A můj 2. zážitek z mnoha bylo bravurní zakončení jízdy Vaška Zdražila, který skončil omotán kolem stromu.“

ŽÁK: „Zážitek byl, když jsem hodil držku s Markem Holečkem.“

A experti na pády samozřejmě nesměli chybět:

PAN UČITEL JUREK: „Mně se líbilo, že se vyvedlo počasí, a některé výkony žáků byly opravdu ohromující.“

ŽÁK: „Tak asi když jsme šlapali kopce a všichni padali.“

Lyžák splnil očekávání kantorů. Na konci týdne byli všichni žáci tak utahaní, že dalších asi 14 dní byl ve škole nevídaný klid. A o očekávání žáků se nedalo pochybovat - odřené paty tlačily v botách, psací potřeby padaly z unavených rukou a určitě se každý těšil zpět do školní lavice.

*Petra Vodičková
a Nikola Švárová, 7.C*

TRAGÉDI v objetí pana učitele Smékala

Jelikož jsme v 7. ročníku díky nedostatku sněhu neměli lyžařský výcvik, tak se kluci z 9.B vydali do kanceláře pana ředitele s prosbou, zda bychom nemohli mít lyžák teď v devítce. Pan ředitel naší prosbě vyhověl.

Část devátáků se vydala pokorřit Harusův kopec na prknech, ale ti zdatnější se vydali na běžky. Hned na začátku se lyžaři rozdělili do třech skupin. První skupinu, ve které byli

pině, víme ledasco o „hrůzách“, které se tam děly.

Sotva jsme si nazuli lyže, tak většina vyzkoušela tvrdost země. Díky jedné obzvlášť „talentované“ běžkyni, která nechtěně a zároveň i chtěně havarovala těsně před letitými prkny pana učitele Smékala, si také pan učitel následně ustlal v bílém sněhu. Někdy se mu ale podařilo usednout i bez talentovaných běžkyň.

tak to žádné amatérky nejsou!!!

Také se musíme zmínit o jedné nejmenované tragédce, která se nemohla a nemohla vyhrabat do „menšího kopečku“ a plácala se tam jako ryba na suchu aspoň půl hodiny. Pan učitel se chytal za břicho, když naše slavná čtveřice opakovaně hromadně havarovala a tím také vždycky zastavila veškerý lyžařský provoz... Někdy ale nebylo co zastavovat, protože

nejzdatnější borci, krotila paní učitelka Kovačičová. A co si budeme povídat - o těch jsme celou dobu nic nevěděli (jsou to prostě jedničky), až poslední den s námi trávili pár chvil jako třeba při občerstvení na Maršovské ruchtě.

Druhá skupina pod vedením pana učitele Jurka obsahovala zdatné lyžaře, ale ne zas tolik, jako byli zdatní šampióni v první skupině. A třetí skupina již podle nadpisu - Tragédi (obzvlášť jedna nejmenovaná čtveřice) byli pod ochrannými křídly pana učitele Smékala. A jelikož jsme byli ve 3. sku-

Také paní učitelka Kovačičová měla poslední den kolizi, při které ji její zdatní šampióni zahazovali sněhem - asi jí už po týdně měli plné zuby. Pan učitel Smékál si úmyslně vybíjel zlost na talentovaných lyžařkách tím, že je neustále žďuchal hůlkami, „mlátil“ je rukavicí, „surově“ po nich házel sněhové koule a navrch se jim smál, když spadly - a to se nasmál opravdu hodně. Nazýval je obludami, tragédkami..., prostě z nich dělal naprosté amatérky. I když třeba z jednoho kopce dokázaly spadnout dvanáctkrát a klidně i víckrát,

většinou byla tato čtveřice minimálně kilometr vzadu za svojí skupinou.

Prostě o legraci nebyla nouze. I když jsme měli spoustu modřin a vypadali jsme jako oběti domácího násilí, jsme rádi, že jsme se lyžařského výcviku zúčastnili. Doufáme, že na nás učitelé jen tak nezapomenou, a když se jim vybaví naše pády, že se od srdce zasmějí.

Dvě tragédky ze třetí skupiny

*Kateřina Svobodová
a Kristýna Hublová, 9.B*

PRKNAŘI

Vzpomínám si na ty časy, když jsem před pár lety procházel v průchodu okolo tehdejších devátáků po zuby ozbrojených lyžařským vybavením. Těžko si někdo představí pocity člověka, který jde s umělým úsměvem do hodiny fyziky s vědomím, že zatímco on se bude prát se vzorečky, jiní si užijí den plný srandy na upravených běžeckých tratích. I když preferuji jiný druh zimní aktivity, tenkrát bych za ten den na lyžích dal cokoli.

Tyto závistivé vzpomínky byly nedávno kompenzovány s neskrývanou euforií. Bylo nám totiž sděleno, že se bude konat snowboardový výcvik. Osobně jsem to bral jako velké zadostiučinění, protože pro dnešní devátáky to byla poslední šance užít si na základce nějaký lyžák.

Paráda! Prvně jsem si myslel, že zájem bude tak velký, že se na něj ani nedostanu, ale nakonec se ukázalo, že to zas tak žhavé není, a každý, kdo má zájem, se na něj dostane.

Když jsem koukl na předpověď počasí na následující týden, musel jsem uznat, že nám matička příroda přeje všema deseti, jelikož „naš týden“ byl posledním v letošní zimě, kdy se dalo jezdit v relativně zimním prostředí a ne na blátivém fleku sněhu.

Ale k čemu by nám byly příznivé podmínky, kdybychom neměli svého patriota a duchovního otce, pana učitele Matejku, který se nás na onen týden statečně ujal, a ozbrojen svým vtipem a legendárními modrými rukavicemi z Everestu nás vedl

vstříc nepoznanému, směr Harušův kopec.

V první den nikdo neskrýval nadšení. Někdo okukoval kámošův board a znalecky posuzoval kvalitu, někdo přemlouval druhé, aby mu vzali věci do batohu, jiný zase předváděl kamarádům kvalitu sněhových koulí s větou: „Já to nebyl!“ Někteří se zase polívali čajem a sváděli to na výrobní vadu termosky. Zkrátka idylka.

I pochod na svah, kterého se někteří obávali, proběhl bez větších problémů. Nutno ale přiznat, že někdo byl vinou své hyperaktivity mokrá ještě dřív, než došel na svah. Když jsme dorazili na Harusák, srdce každého prknaře vzplanulo vášní k nádherně urolbované sjezdovce. Sněhové podmínky byly vskutku parádní.

Pan učitel nás obeznámil s (pro někoho sice již známými) fakty ohledně jízdy na boardu s jednou nohou ve vázání a se zápletem nás naučil padat, což se nám v pozdějších hodinách hodilo asi nejvíce. Když nás jako hladovou smečku vlků konečně pustil na lanovku, začalo přirozeně šílenství, kdo s kým pojede, ale nakonec se nahoru dostal každý, a dokonce jsme nebyli ani svědky žádné žárlivé scény.

Náš oddíl se skládal vesměs z lidí, kteří na boardu už někdy stáli, popřípadě už se toho neměli tolik co se učit. Tito členové nejdříve trochu protestovali a opovrhovali jízdou „padacího listu“, ale pod vidinou určité volnosti, které by se jim mohlo od pana učitele dostat, nakonec poslušně slaňovali sjezdovku.

Za sebe musím říct, že první jízda na dokonale hladké sjezdovce byla naprosto úžasná. Nikde nikdo, jen naše skupina a parádní sněh. Co víc si přát. Nakonec se zkušenější jezdci odtrhli od skupiny a se svolením pana učitele si jezdili na vlastní pěst, zatímco se on ochotně věnoval těm, kteří se snažili zkrotit board poprvé.

K poledni jsme hromadně vzali útokem místní bufet. Utvořila se nemalá fronta, naštěstí nikdo nebyl hladovým davem zašlapán. Jediná újma na zdraví byl maximálně spálený jazyk od horkého čaje. Díky bohu.

O půl jedné se chystala cesta domů. Ačkoli by někdo čekal, že se únava podepíše na našem smýšlení, byli jsme možná až moc aktivní. Nejednen účastník kurzu skončil v závěji, a to nemluvím o hromadné sněhové bitvě. No jó, ta devítka!

Tímto způsobem ubíhal celý týden. Komu vydrželo suché oblečení po dobu snowboardingu, ten skončil stejně v závěji po cestě domů. Ke konci týdne ubývalo sil. Koho neskolil mráz, toho skolila sněhová koule za krkem. To jsou ti kamarádi!

Když se v pátek dorazilo ze svahu ke škole, ani jsem si neuvědomoval, že mám výcvik za sebou. Zdálo se mi to jako jedno dlouhé odpoledne. Jedno super odpoledne plné srandy, sněhu a relaxu. Díky mooc všem, kteří na něj šli, díky panu učiteli za to, že se nás ujal a že nás po cestě domů nezabil. Snad někdy příště znova...

Vít Daněk, 9.A

ZDRAVÝ ŽIVOTNÍ STYL

Mgr. Martina Janíčková

9. března 2009 proběhl již 3. ročník našeho ekologického projektu žáků 9. tříd s názvem Zdravý životní styl. Žáci pracovali na tomto projektu ve spolupráci s učiteli již od února a především ve svém volném čase. Letošní ročník zahrnoval již tradičně šest témat, kterými pro tento rok byly: voda, volný čas, prostředí školy, odívání, sport a anketa.

Žáci, kteří si vybrali téma VODA, se věnovali problematice odpadních vod, seznamovali se s technologií čištění, apod. Dále se zaměřili na správný pitný režim a kvalitu vody.

Téma VOLNÝ ČAS v sobě ukrývalo výrobu stolních a společenských her. Žáci vyrobili tři hry deskové a jednu hru karetní. Tyto hry budou ponechány k dispozici ve třídách pro další využívání ve volném čase o přestávkách.

Skupinky žáků, kteří si zvolili téma PROSTŘEDÍ ŠKOLY, se pokusily navrhnout různá řešení pro využití školního

dvora. Své návrhy představily formou modelů, náčrtů a fotografií včetně nezbytného finančního rozpočtu.

ODÍVÁNÍ již tradičně vycházelo z různých stylů oblečení a využití odpadního materiálu pro výrobu oděvů.

SPORT byl zastoupen fotbalem, hokejem, vtipnou scénkou jsme byli zasvěceni do historie a současnosti běžeckého lyžování a lukostřelba pak byla jen hezkou třešničkou na dortu.

V období, kdy byly projekty zpracovávány, jste se mohli ve svém okolí setkat se žáky, kteří na vás vyzvídali nejrůznější otázky. Tak třeba: Třídíte od-

pad?, Kouříte? nebo Používáte úsporné žárovky? atp. Tito žáci si zvolili za téma ANKETU.

Výzkum prováděli jak v naší škole, tak i v ulicích našeho města a přilehlých obcí. Výsledky šetření pak zpracovávali a vyhodnocovali do grafů.

Žáci si během tohoto projektu osvojí spoustu nových dovedností, spolupracují nejen spolu navzájem, ale také s rodiči, veřejností a vyzkouší si při svých prezentacích obhájit svůj názor, svou práci před vedením školy, učiteli a více než devadesáti spolužáky.

VYZVÍDALI

TENTOKRÁT U PANÍ UČITELKY

JSME

MARCELY SLÁMOVÉ

Pátek třináctého. Co vy a tento den?

Pátek třináctého nepovažuji za nešťastný den, беру ho jako běžný pátek bez ohledu na datum v kalendáři. Žádnou magickou moc mu nepřisuzuji.

Jste typ člověka, co věří na pověry? Proč?

Nejsem pověřčivá, nevěřím, že nějaké nadpřirozené jevy zásadně ovlivňují naše životy. A pokud se chytnu za knoflík, když vidím kominíka, je to spíše ze zvyku.

Když máte špatnou náladu, co vás zaručeně rozveselí?

Osvědčeným lékem je smích.

Jste člověk, který jde do každé akce, jen aby byla legrace?

Když jde o legraci, zapojím se s chutí. Mám ráda, když je živo a veselo.

Jaký byl váš nejadrenalinovější zážitek?

Tím zážitkem byl můj první let letadlem. Šíleně jsem se bála, ale bylo to super.

Co vy a tanec? Dovedete to na parketě rozbalit?

Tancuji ráda, hudba a tanec pro mě znamenají příjemné odreagování. Do jaké míry je se mnou na parketě veselo, to záleží na typu akce a na společnosti.

Jaký je váš vztah k Velikonocům. Máte je ráda? Jak je slavíte?

Velikonoce moc v oblibě nemám. Peču beránka a ráda barvím vajíčka, horší je to s Velikonočním pondělním. Musím brzy vstávat a přetrpět několik desítek vyšlehání. Je to však tradice a jednou do roka se dá vydržet.

Co se vám vybaví při slově ekoškola?

Jde o program, do kterého se naše škola v letošním roce zapojila. Jeho cílem je vylepšovat provoz školy vzhledem k životnímu prostředí.

Jak si myslíte, že pojem ekoškola zasáhl žáky naší školy?

Především pozitivně. Líbí se mi fungování školního ekotýmu a je vidět, že k jeho práci žáci přistupují zodpovědně. Třídíme odpad, snažíme

se šetřit v oblasti energie, ve třídách a na chodbách se objevuje stále více zeleně.

Máte nějakou věc, na kterou nedáte dopustit?

Nedám dopustit na věci, ke kterým se vážou příjemné vzpomínky. Jsou to různé dárky, suvenýry z cest, fotky.

Jak by měl vypadat muž vašich snů? ☺

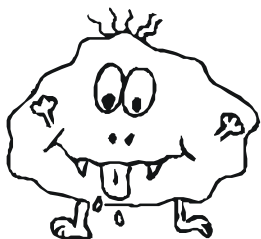
Záludná otázka ☺. Pohledný sympaták s kouzlem osobnosti, se kterým mi bude dobře. To nezní špatně, ne?

Zavedla byste ve školách fyzické tresty? Jaký na to máte názor?

V mnohých bezradných situacích by se hodily, ale já bych je do škol nezaváděla. Co kdyby si žáci svoje prohřešky napravili nějak účelně? Třeba dobrým skutkem nebo by si je mohli odpracovat.

*Rozhovor připravily
Barbora Dutková a Vlasta Janíčková, 9.C*

KDYŽ SE SETMÍ...

Mgr. Petr Smékal

2. ČÁST

Zdravím všechny příznivce tajemna a strašení! V minulém čísle jsme se seznámili s tvory, kteří obývají naši školu a kteří jsou relativně neškodní. Přesto jsme zřejmě „nakousli“ téma, které není zcela bezpečné. Reakce na postupné odhalování světa duchů a strašidel nás poněkud zaskočila.

Tito tvorové zřejmě nestojí o popularitu a slávu. Začali naši redakci ohrožovat a komplikovat život redaktorům. Například se jim začaly ztrácet svačiny (že by inkoustovník nenasytný?).

Také kliky u kabinetu výpočetní techniky jsou poránu pokryty slizem a nějakou těžko definovatelnou hmotou, což začíná komplikovat práci uklízečkám.

Rovněž schránka časopisu Puclík u již zmíněného kabinetu bývá plná nějakého mazlavého trusu. Jeho původce jsme dosud neurčili. Zřejmě se ale jedná o nějaký druh trolla půdního nebo o zvláště nebezpečného zakrslíka bahenního.

Rovněž někdo začal schovávat věci členů redakce. Nemůžeme

nic najít. Vše je přeházené a někdy i ožuzlané. Zde je pachatel zřejmý, protože jej zachytila bezpečnostní kamera. Jedná se o raracha smrdutého. O všech těchto tvorech se dozvíte více v některém z dalších čísel.

Naštěstí večer, kdy jsou strašidla a jim podobní tvorové neaktivnější, jsme všichni z redakce doma, a tak se vyhýbáme jejich přímým útokům. Většina z nich je teritoriálních (mají své dané území, které jen neradi opouštějí), a tak jejich útok na nás v našich domovech zřejmě nehrozí. Pan školník byl varován, aby po setmění nechodil sám po škole. Neumíme si představit, jak by dopadlo další spaní ve škole. Byla by to asi dost velká hrůza...

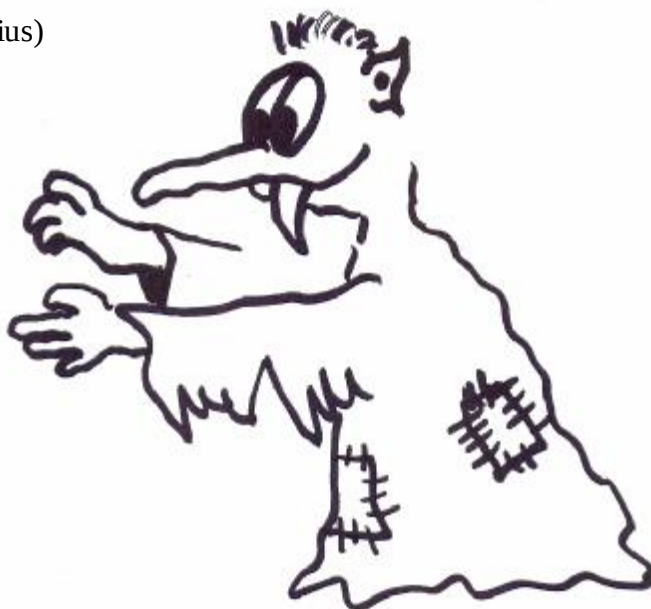
Ne všem strašidlům ale popularita vadí. V reakci na náš minulý článek se nám podařilo udělat rozhovor s jedním velice vzácným tvorem. O jeho působení na naší škole jsme dosud vůbec nevěděli. Sám se k rozhovoru přihlásil a projevil zájem o spolupráci s naším časopisem.

Je to velice vzácný druh upíra. Upír středoevropský. Rozhovor s ním byl plný obav o bezpečnost redaktorů i fotografů. Upír byl ale sytý a velmi vstřícný. Bohužel fotografie byly rozmazané a neostře – nemohli jsme použít blesk, který tito noční tvorové nesnášejí. Proto musíte vzít zavděk pouhým kresleným obrázkem.

Upír středoevropský (Vampyrus draculinus)

Je velice zvláštní živočich, který je na pokraji vyhubení. Tento ryze noční tvor žije na temných místech a má nepříliš dobrou pověst. O dalších jeho vlastnostech se dozvíme více v následujícím rozhovoru.

Výška	195 cm
Věk	2053 let
Váha	72 kg
Výskyt	školní půda?

PUCLÍK: *Dobrý den. Vlastně spíše pozdní večer.*

UPÍR: Dobrý večer. Jsem moc rád, že jste přišel.“ Poněkud mlsně se podíval na můj krk a přiznám se, že mi dvakrát dobře nebylo. Když si ale mého pohledu všiml, rychle dodal: „Nemusíte se bát! Jsem po dobré večeři a hlad dostanu až za několik dnů.

PUCLÍK: *Na začátek poněkud neslušná otázka. Kolik je vám let?*

UPÍR: Narodil jsem se roku 44 před narozením Krista. Takže mi letos v červnu bude 2053 let. Ale možná to není přesné. To víte. Po nějaké době to člověk přestane počítat.

Mým domovem byla Germánie. Patřil jsem ke kmeni Teutonů a skvěle se nám válčilo proti Římanům. Krásné časy!

PUCLÍK: *Jak se z vás stal upír? Tedy pokud se vám chce o tom hovořit?*

UPÍR: Není to žádné tajemství. Při jednom nájezdu do Galie jsme nocovali na bývalém druidském pohřebišti. V noci jsem měl hlídku a právě tehdy mě kousnul upír a provedl přeměňovací rituál. Po něm se ze mě stal upír. Naštěstí u nás nebylo zvykem mrtvé pálit, a tak jsem se mohl stát tím, čím jsem teď.

PUCLÍK: *Je pravda, že se upír bojí kříže a svěcené vody? Ta-*

ké prý vám nedělá dobře stříbro?

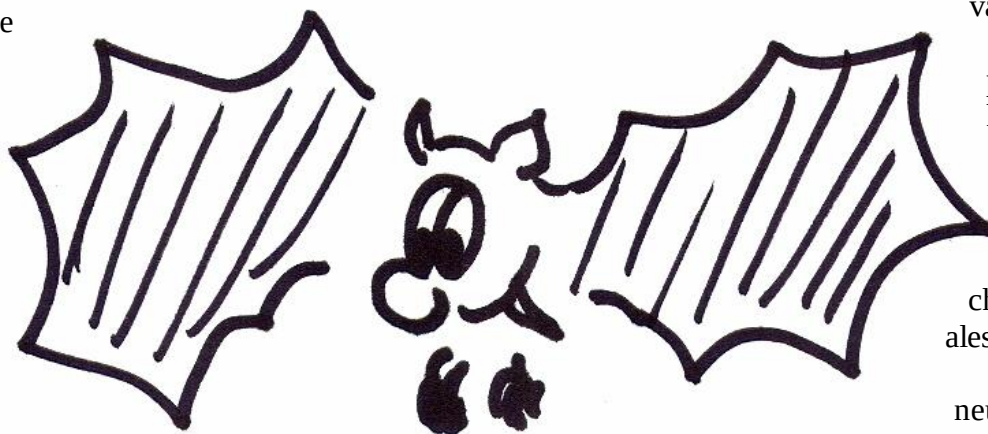
UPÍR (po upřímném smíchu): Vidím, že jste také uvěřili mylným informacím díky knize pana Stokera Dracula a velkému množství amerických filmů o zabíjení upírů. Pravda je, že křížů ani svěcené vody se nebojíme. Co by potom dělali proti upírům lidé víry islámské nebo například Židé? Vždyť jsme tady byli dávno předtím, než se první křesťané, odění do zvířecích kůží, začali schovávat v katakombách pod

jsem druhý nejstarší upír světa. Toho, kdo mne vytvořil, bohužel zlikvidovali setnutím hlavy a osikovým kulem do srdce.

PUCLÍK: *Jak jste se ocitl na naší škole? Co vás vůbec přivedlo do Nového Města?*

UPÍR: Na Vysočinu jsem se dostal přibližně před 200 lety. To byla Vysočina krajem pustým, kde se dalo dobře schovat před různými lovci upírů. Byly to doby, kdy jsme pili celkem běžně lidskou krev a kdy to býval pro nás ráj. Bohužel nás začali pronásledovat a likvidovat.

Proto jsme přešli na krev zvířecí. Není sice tak chutná, ale alespoň na sebe neupozorňujeme.

Římem. Nám nejstarším upírům nevadí kromě slunečního světla téměř nic. Nepříjemné je i pravé stříbro.

PUCLÍK: *Kolik vás na světě nebo alespoň v Evropě je? Je pravda, že každý, koho kousnete, se změní v upíra?*

UPÍR: Ne ne ne. To je další pověra o nás, nemrtvých. Kdyby se z každého, koho kousneme, stal jeden z nás, bylo by to tady samý upír. A kolik nás je? No, jsme na pokraji vymření. Je nás okolo dvaceti v celé Evropě. Každý se bojí vytvořit dalšího upíra. Bojíme se nedostatku potravy. Na celém světě je nás přibližně okolo stovky. Mimochodem - jsem druhý

PUCLÍK: *Čím se tedy živíte nyní? Jak často pijete krev?*

UPÍR: Krev okusím asi jednou za měsíc. Spokojím se s krví jakéhokoliv savce. Například krev jelení nebo srnčí je na-prosto dostačující. Lidskou jsem již dobrých sto let neměl!

PUCLÍK: *Jak to, že je vás nyní tak málo? Někáká epidemie nebo mor?*

UPÍR: Proti nemocem jsme zcela imunní. Někteří upíři byli spáleni – je velice moderní pohřeb žehem a to nás ničí!

PUCLÍK: *Ještě jste nám neřekl, proč jste na naší škole?*

UPÍR: Je tu v noci krásný klid a snažím se jít s dobou. Jsem

moderní upír a i ve svém věku se snažím proniknout do tajů Internetu. Jsem tak ve spojení s ostatními upíry na celém světě. Také je tu sucho a teplo. Promiňte, ale za chvíli vyjde slunce a já ještě musím vyřídit e-maily s kolegy z Austrálie a Rumunska.

PUCLÍK: *Na shledanou a snad se ještě někdy uvidíme v tak přátelském prostředí jako dnes.*

POZNÁMKA: Po našem rozhovoru se upír proměnil v mlžný

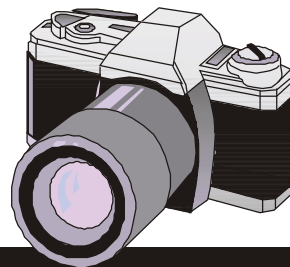
opar, protáhl se pod dveřmi a zmizel do učebny výpočetní techniky. Celý náš rozhovor byl samozřejmě delší, ale některé zvláště krvavé pasáže z upírova života se hodí spíš do bulvárního tisku a ne do našeho seriózního časopisu.

Možná by vás ještě zajímalo, že upír není opravdu vidět v zrcadle, nevrhá stín. Na druhou stranu nespí v rakvi. Kdyby vás chtěl upír vysát u vás doma, musíte ho tam sami pozvat. Proto nikomu neznámému v noci neotevírejte. Kde

spí, nám ze zcela pochopitelných důvodů nechtěl prozradit. Bojí se přílišné popularity a případných lovců upírů. Jen tušíme, že je to školní půda.

Snad ještě jedna perlička na konec - upír se velice pohrdlivě vyjadřoval o vlkodlacích, trollech a amerických filmech s upířskou tematikou. V příštím čísle se opět budeme věnovat serióznímu výzkumu dalších druhů strašidel a démonů na naší škole.

FOTO

SOUTĚŽ

Zdravíme třídu 5.A a paní učitelku Poláčkovou. Díky jim se nám v minulém kole sešlo **neuvěřitelných 41 odpovědí** (31 jich bylo právě z 5.A). Pouze dva z vás nepoznali, že na fotce je paní učitelka Svobodová. Šťastnými výherci jsou:

**Zdeněk Pliska, 5.A,
Karolína Jančíková, 5.A,
Dominika Kaštánková, 7.C**

Blahopřejeme! Výherce pochopitelně odměníme sladkostí.

V dalším kole pro vás máme trošku složitější úkol. Na obrázku jsou tentokrát hned tři naše paní učitelky. Poznáte je? Pokud myslíte, že ano, pak termín odevzdání odpovědí je do **31. května 2009**.

Svoje odpovědi napište společně se svou třídou a jménem na lístek a vhod'te ho do naší schránky u kabinetu výpočetní techniky, nebo pošlete e-mailem na adresu: **puclik@nmmn.cz**

VÝPRAVA DO STAROVĚKU

Mgr. Dagmar Svobodová

12. března 2009 se 6. třídy vydaly do Brna, aby si zopakovaly znalosti z dějepisu, které doposud v hodinách nasbíraly, a dozvěděly se i některé další informace o pravěku a starověku. Naším cílem byl dům dětí a mládeže, pavilon Anthropos a výstava „Tutanchámon a jeho poklady“. Abychom vás informovali skutečně skoro o všem, nabízíme k přečtení malý scénář toho, co jsme za celý den zažili.

7:00 – sraz u autobusu. Všichni přišli na čas, jen já jsem si po poznámce kolegy Míry Jurka uvědomila, že sice mám seznamy, peníze i trasu, ale foťáček spokojeně odpočívá ve škole. Následoval tedy zběsilý úprk zpět do našeho ústavu.

7:30 – první blinkací zastávka – naštěstí bez následků a tím pádem i beze ztráty desítky.

8:15 – všude kolem Brna jsou objížděky, nastává tedy malý problém – KUDY???!!!!

8:45 – přijíždíme do domu dětí a mládeže, kde nás čekají „Pravěké dílny“. Průvodkyněmi nám byly dvě pracovnice DDM. Pomocí her a povídání jsme se přenesli do pravěku, protože nejlépe si vždy pamatujeme to, co zažijeme. Některým se líbilo použití divadelní techniky „stronzo“, kdy jsme na povel museli zkamenět v pozici, kterou nám předtím lektorky popsaly. Byl to například pravěký sběrač vracějící se z lovu, útok medvěda na tlupu atd. Každý si vybral i pravěké jméno a v sále, který měl černou podlahu i černé závěsy, jsme pak v přítomnosti jeskyně rozdělávali oheň a malovali skalní malby.

10:45 – výměna s druhou skupinou, která mezitím absolvovala prohlídku Anthroposu. Největším zážitkem byl samozřejmě model mamuta v životní velikosti, který byl ale v těsném závěsu následován zážitkem z koupě slizu, „prdicích záchodků“ ale i párků v rohlíku.

11:00 – prohlídka Anthroposu s paní průvodkyní byla také velmi zajímavá. Dovoluji si poznamenat, že tak hrobové ticho v šestých ročnících asi ještě nebylo. V pravěkém pavilonu totiž zrovna předělávali výstavu, takže do našeho výkladu jsme poslouchali naprosto „nepravěké“ sbíječky a občas i komentář druhé výpravy. Paní průvodkyně z toho byla chvilkami nervózní – ono není divu, být v tom hluku celý den, ale my na konci dostali pochvalu, že jsme byli přímo vzorní!!!

12:15 – vyzvedli jsme v DDM druhou skupinu, a protože jsme měli ještě čas, k velkému nadšení dětí (i vyučujících) všichni dostali na hodinku rozchod. Děti se dočkaly vytouženého McDonalda, pan učitel a já pozdního oběda (smažáček). Pak čekalo na pana učitele, protože neodolal slušivým botičkám. Pak už nás čekal jen egyptský faraon Tutanchámon.

13:45 – i když máme zamluvené lístky, fronta na jejich vyzvednutí je dlóóóuháááááááá. Člověk by nevěřil, jak je někdy náročné takovou frontu vystát. Před námi důchodce, dožadující se ještě nějaké slevy navíc, za námi cizinci, kteří sice svůj dialog začali větou, že Česká republika je krásná země, ale nutno podotknout, že to byl jediný klad, který na nás našli. Jinak – kartou se tu nedá moc platit, města jsou tu malá...a hlavně české děti jsou prý nevychované jako divoká zvěř. Ještě v Anthroposu při našem „hrobovém“ tichu bych jim oponovala, ale teď jsem si taky nebyla jistá, zda nemají aspoň trošku pravdu.

Veselost některých před vstupem na výstavu totiž skutečně neznala mezí (že, Kubo a Jirko?)...

14:30 – protože jsme si potřebovali odložit někde své kabáty a batůžky, byla jsem obrána o doklady, které mi prý budou navraceny až výměnou za klíče od skříněk. Finanční zálohu náš průvodce odmítl, protože mi nemohl rozdrobit větší bankovku, takže kromě úžasných vizuálních vjemů na výstavě to ve mně hlodalo – co když ztratím v tom mumraji nějaký klíč, život bez občanky a řidičáku pak bude skutečně báječný!!!

15:00 – výstava je skutečně moc pěkná, ještě před prohlídkou exponátů nás dva filmy seznamují s životem Tutanchámona, poměry ve starověkém Egyptě i osobností Howarda Cartera, muže, který Tutanchámonovu hrobku objevil. A pak už nás jen oči přecházejí z té nádhery, kterou se faraón do hrobu vybavil.

15:15 – všichni nadšeně fotíme (sice jen bez blesku), do myslí těch z nás, co jsou praktičtější založeni, se však vkrádají i myšlenky typu: utírat prach bych na tom nechtěla..., vezmu si s sebou taky něco do hrobu?... atd.

15:45 – cesta domů. Jsme plni optimismu a nových zážitků, jediným záporem je asi fakt, že Veronice prasknul v batohu sliz, a protože v autobusu nebyl odpadkový koš, několik spolužáků ji ochotně zásobilo papírovými kapesníky.

...a to je vše, přátelé!

2. dubna 1875 se v dánském království ve městě Odense na ostrově Fyn narodil budoucí světoznámý pohádkář

HANS CHRISTIAN ANDERSEN

Jeho život nebyl procházka rajskou zahradou. Pocházel z velmi chudých poměrů, po smrti svého otce byl nucen přestat chodit do školy a začít pracovat v místní továrně.

Postavil si malé loutkové divadlo a vyrobil pro své loutky oblečky. Poměrně brzy utekl do Kodaně, kde se neúspěšně pokoušel uchytit jako loutkoherec. Zde se setkal s ředitelem divadla Jonasem Collinem, který jej poslal studovat a zajistil mu stipendium.

Napsal 156 pohádek, na nichž je zajímavé, že zpravidla nekončí dobře. K nejznámějším patří například:

- μ Cínový vojáček
- μ Císařovy nové šaty
- μ Čarovná truhlice
- μ Křesadlo
- μ Křišťálové vidiny
- μ Kubík a Kuba
- μ Malá mořská víla
- μ O princezně na hrášku
- μ Ošklivé káčátko
- μ Pasáček vepřů
- μ Sněhová královna

NOC S ANDERSENEM

Mgr. Pavlína Poláčková

Srdce světoznámého dánského pohádkáře Hanse Christiana Andersena by jistě zaplesalo, kdyby věděl, že se den jeho narození stal Mezinárodním dnem dětské knihy. A nejen to, dokonce se na jeho počest pořádají akce podporující dětské čtenářství. Jednou takovou je i Noc s Andersenem.

V rámci celé ČR se tato akce uskutečnila již posedmé. Naše škola se zapojila poprvé a doufejme, že ne naposledy. Jen pro zajímavost - celkově se pohádková noc konala v 840 knihovnách. Z toho 118 jich bylo na Slovenku, 47 v Polsku a dokonce 3 ve Slovinsku.

Naše žákovská knihovna po zaslání přihlášky obdržela pořadové číslo 760 a téměř osm desítek žáků 4. a 5. ročníku prožilo zajímavou noc v útrobách školy.

Večerem je provázel sám pan Andersen a jeho pohádky. Děti

se dozvěděly spoustu zajímavostí o jeho životě a zemi, kde se narodil, žil i tvořil. Díky interaktivní tabuli se přenesly až do Dánska, kde je v kodaňském přístavu přivítala Malá mořská víla, připomněly si řadu známých pohádek a samy vytvořily obrázkové leporelo.

Po setmění přišel na řadu úkol, na který se snad všichni těšili nejvíce. Zdolávala se cesta od žákovské knihovny až do druhého patra, která byla osvětlena spoře – pouze čajovými svíčkami. V temnělých koutech školních chodeb číhaly postavy z pohádek. Pro někoho byly zdrojem úleku, u jiných budily úsměv, další navedly na správnou cestu.

Ani blížící se půlnoc nebyla žádnou překážkou k bdění. Měkké domácí postýlky nahradila podlaha tříd pokrytá karimatkami, všichni vklouzli do spacáků a místo bezduchého vysedávání před televizní obrazovkou se zaposlouchali do tajuplných příběhů.

Kolem druhé hodiny ranní se už škola definitivně ponořila do spánku. Ráno po krátké noci bylo sice poněkud krušnější, ale všichni odcházeli domů spokojeni.

Mé poděkování patří vedení školy, které akci podpořilo, všem aktivně se účastnícím kolegyním z prvního i druhého stupně, členkám redakční rady školního časopisu Puclík – Máje Měcháčkové a Andree Žváčkové z 9.C, bez nich by totiž tajemná cesta nočními chodbami školy nebyla tím pravým ořechovým, a samozřejmě maminkám, které napekly samé dobroty – počínaje sladkými mazanci, bábovkami i perníky, přes domácí chléb i s pomazánkou až po slané preclíčky. Díky nim snídaně připomínala téměř lukulské hody.

V pátek večer v 19.30 jsme se sešli před školou. Ubytovali jsme se v 5.B a rozdělali si spacáky. Dozvěděli jsme se něco o Andersenovi, vyráběli leporelo a hráli na káčátko. Potom byla stezka odvahy – šli jsme po rozsvícených svíčkách. Pak jsme se převlékli do pyžama, zalezli do spacáku a poslouchali čtení ze strašidelné knížky. Ráno jsme vstávali v 6 hodin. Zabalili jsme spacáky, nasnídali se, uklidili po sobě třídu a šli jsme domů. Na cestu jsme dostali na památku pohlednici. Moc se nám to líbilo.

Simona Dostálová, 4.A

...

Noc byla úžasná. Někteří nepřišli, docela je lituju. Hráli jsme hry, také jsme si četli - hlavně pohádky Andersena, když byla ta Noc s Andersenem. Chcete vědět, jaké hry jsme hráli? Jedna se jmenovala Ošklivé káčátko – při ní jsme „snášeli“ do kýblu desetikoruny a byla to děsná sranda. Povedlo se mi to napoprvé. Potom jsme sešli do knihovny, kde jsme zpívali různé straši-

delné písničky a čekali, až na nás přijde řada, abychom šli stezku odvahy. Bylo tam dost svíček, ale bylo to i strašidelné.

Karolína Švárová, 4.B

...

Spali jsme ve škole. Nejvíce se mi líbila stezka odvahy po škole, která vedla od knihovny až do 5.B. Když jsme šli spát, tak nám ještě paní učitelka četla horory až do jedné hodiny ráno. Co se mi ale nelíbilo? Někteří děti v noci chrápaly, mluvily ze spaní a jeden kluk dokonce řval ze spaní sprostá slova, nemohla jsem proto spát.

Gabriela Pejchalová, 4.B

...

Večer o půl osmé jsme se postupně scházeli před školou. Na zádech jsme měli batůžky, v rukách spacáky a karimatky. Přezuli jsme se a pak se vrhli do své třídy. Nejdříve jsme vyklidili lavice, pak si připravili „postýlku“ se spacáky. Následoval přesun do třídy s interaktivní tabulí, kde jsme se do-

zvěděli řadu zajímavostí o H. Ch. Andersenovi. Potom jsme tvořili pohádkové leporelo. Soutěžili jsme a pak následovala stezka odvahy. Po stezce jsme celí rozklepaní strachem šupli do spacáků. Bylo to fakt super, myslím, že se tahle noc každému líbila.

Adéla Dvořáková, 4.B

...

Hráli jsme hru na ošklivé káčátko, které vysedělo deset korun. Stezka odvahy byla strašidelná. U klučích záchodů na nás vybafl hrozný čert. Po stezce odvahy jsme se zachumlali do spacáků a paní učitelka nám četla horory. Když jsem se vrátila domů, bála jsem se večer chodit do koupelny.

Aneta Černá, 5.A

...

Nejlepší byla stezka odvahy. Chodili jsme po jednom a každý musel najít obálku s úkolem. Našla jsem ji rychle – byla na schránce školního časopisu. První čertice, která číhala na cestě, mě tak strašně vyděsila, že jsem do třídy běžela tak rychle, že druhá už to nestihla.

Aneta Dufková, 5.A

...

Úplně nejlepší z toho večera byla stezka odvahy. Šli jsme od žákovské knihovny k výpočetní třídě, tam jsme měli najít obálku a pak pokračovat nahoru do druhého patra do 5.B. U kreslírny na nás vybafl pirát – lépe řečeno pirátka. Večer jsme si četli strašidelné příběhy. Ráno jsme se vzbudili v 6.00 hodin, protože si kamarádka nevypnula budík na mobilu. Bylo to super.

Vendula Kocandová, 5.B

VODA JE KAPKA ROSY

Mgr. Pavlína Poláčková

SLZA SMUTKU, RADOSTI, VODA JE ŽIVEL

Všichni víme, že voda je skutečný základ života, je nejrozšířenější látkou na zemské kouli. Pokrývá tři čtvrtiny jejího povrchu, stala se pro nás každodenní součástí života, přesto si jí příliš nevážíme. Vždyť přece stačí otočit kohoutkem a okamžitě se objeví proud jiskřivé vody...

I když to tak možná nevypadá, zásoby vody nejsou nekonečné. A co hůř, narozdíl od fosilních paliv k vodě neexistuje žádná alternativa. Konkrétní čísla jsou poměrně varovná, statistika neveselá – posuďte sami:

- **v současné době na Zemi žije 6,8 miliard lidí, z toho:**
 - 1,1 miliardy lidí na světě nemá přístup k čisté pitné vodě
 - 2,6 miliardy lidí na světě žije bez základních hygienických zařízení
- **v důsledku průjmových onemocnění způsobených závadnou vodou a nedostatečnou hygienou umírá každoročně 1,5 milionu dětí mladších pěti let - každých dvacet vteřin jedno dítě**
- **ve srovnání s obdobím před sto lety zmizela polovina světových mokřadů především v důsledku vysoušení vážně narušujícího křehké ekosystémy**

22. březen byl v roce 1993 Organizací spojených národů určen jako

Světový den vody

Využili jsme tedy této skutečnosti a v druhé polovině března jsme se na 1. stupni na problematiku vody podívali trochu více. Téma se stalo součástí environmentální výchovy - bloku Základní podmínky života.

1.-4. třídy si o vodě vyprávěly se svými učitelkami, doplňovaly nově vytvořené pracovní listy, aby následně vyzdobily svoji třídu obrázky, které souvisely právě s tímto tématem. Prvním třídám dělala průvodkyni slečna kapka, druhý ročník objevoval vodní živočichy, třetáci se snášeli na sněhových vločkách a čtvrtákům dělaly společnost mraky.

Obě páté třídy se zapojily do projektu nesoucího název

VODA, který byl zaměřen na získávání poznatků týkajících se právě a jediné vody. Zakomponován byl téměř do všech vyučovacích předmětů. Kromě základních informací o vodě jako takové se žáci dozvěděli celou řadu zajímavostí.

Díky naší multimediální učebně nahlédli do útrob čistírny odpadních vod a okoukli proces čištění vody, aniž by museli mrznout přímo na místě a dráždit své čichové buňky nepříjemným oděrem.

V tělesné výchově překonávali vodní překážky jako na běžícím pásu a někteří se museli setsakramentsky snažit, aby neutonuli. Tóny Vltavy od Bedřicha Smetany zněly v hudební výchově, na ně pak na-

vázala část praktická – děti „hrály“ na sklenice naplněné vodou a snažily se rozpoznat, jestli jsou tóny stále stejné, nebo rozdílné a proč. Ani výtvarná výchova nezůstala stranou – při poslechu různých zvuků, které voda dokáže vykouzlit, tvořily děti koláže.

Asi zřejmě nejzajímavější byla hodina „pokusná“ – šest skupin, šest stanovišť, šest různých pokusů. Co žáci zjišťovali? Tak třeba vlastnosti vody, rozpouštění látek ve vodě, změny objemu při změně skupenství (mražením, zahříváním a následným vypařováním), uměle vytvářeli mraky, barvili bílý tulipán, aby si ověřili vzlínání vody, pokoušeli se i o umělý krápník.

Nejlepší byly pokusy. Byl jsem ve skupině, kde jsme zjišťovali, co plave a co se potápí. Zaujalo mě i zjišťování toho, které tekutiny zmrznou a které ne. Rád bych si vyzkoušel pokus kluků ze stanoviště 2 – zkoušeli, co se rozpustí a za jak dlouho. Zajímavý byl i film v multimediálce o čistírně odpadních vod.

Filip Černý, 5.A

Líbil se mi děsně tělocvik – pan učitel Jurek vytvořil vodní dráhu, která byla parádní. Museli jsme se snažit, abychom se neutopili.

Zdeněk Pliska, 5.A

Nejvíce mě zaujala hra na skleničky - paní učitelka Truksová na ně hrála. Čím bylo méně vody ve skleničce, tím slabší byl tón. Dobré byly i pokusy s vodou – do desetilitrového kyblíku jsme nabrali sníh a nechali ho rozpustit. Vody bylo

bylo pouhých 5,5 litru a byla děsně špinavá, i když sníh vypadal docela čistě.

Tomáš Novotný, 5.A

Dělali jsme pokusy s vodou. Měli jsme stanoviště č. 2 – rozpustnost látek. Nejvíce mě bavil pokus, kdy jsme nalili do skleničky olej a měli pozorovat, co se s ním ve vodě děje – jestli se promísí s vodou, rozpustí, změní se chuť, barva, vůně. Všechno jsme nakonec zapsali do připravené tabulky.

Václav Janů, 5.B

Jak vznikají mraky – to byl název našeho pokusu. Do průhledné láhve jsme nalili teplou vodu a na ni položili krabičku s ledem. Chvilí jsme nechali působit a pozorovali, co se děje. Zjistili jsme, že teplo stoupající vzhůru se ochlazuje od ledové kostky a v láhvi se postupně začala tvořit

pára připomínající mraky. Takhle ve skutečnosti mraky vznikají, ale ve velkém a hodně vysoko.

Leona Vedmochová, 5.B

Byl to zajímavý den. Dělali jsme pokusy s vodou. Nejvíce se mi líbila vodní sopka – do akvária jsme nalili studenou vodu, do ní jsme postavili lahvičku s teplou vodou, ve které bylo rozpuštěné fialové barvivo. Lahvička byla zazátkovaná korkovým špuntem, který potom paní učitelka vytáhla a fialová voda rychle jakoby vybuchla ven a postupně zabarvila celé akvárium. Pak se smíchala teplá barevná voda se studenou bezbarvou, což nám zase ukázalo, jak se míchá teplá se studenou, když si třeba napouštíme vanu na koupání - byl to takový pokus dva v jednom.

Tomáš Štarha, 5.B

Zemi se říká „Modrá planeta“ – při pohledu z vesmíru má totiž právě díky vodě krásně modrou barvu. Pohledem chemika by život bez H_2O nebyl na Zemi možný, v ní přece vznikl život a miliardy roků se také vyvíjel.

POKUSME SE JI TEDY SPOLEČNĚ HÝČKAT A CHRÁNIT A TO NEJEN V DEN JEJÍHO SVÁTKU!

ZNÁM KŘIŠŤÁLOVOU STUDÁNKU

Mgr. Martina Janíčková

...kde nejhlubší je les,... No jasně, kdo by neznal básničku Josefa Václava Sládka. Křišťálově čistou studánku zná už ale málokdo. A tak 9. dubna 2009 vyrazili žáci 7. a 8. ročníku do lesa Ochoza, aby studánku přezdívanou „U Huberta“ vyčistili.

Víte, kdo to vlastně svatý Hubert byl?

Byl biskupem, ale především patronem myslivců a lesníků. Pocházel z akvitánského šlechtického rodu asi z poloviny 7. století. Rád lovil, a když mu žena po porodu zemřela, uchyloval se do lesů, aby zapomněl.

Jednoho dne se setkal tvář v tvář s jelenem, kterému zářil mezi parohy kříž. Huberta oslnil a ten se obrátil na víru v Boha a stal se biskupem. Díky své vášni k lovu dostal pak patronát nad lovci a myslivci.

Ale zpátky ke studánce. Vybaveni rukavicemi jsme se dali do práce a odstraňovali jsme šišky, větve, ale i nánosy bahna apod. Našli se i nečekané úlovky v podobě gumové hadice či zimní bundy.

Přestože to bylo prázdninové odpoledne, volného času jsme nelitovali. Radostí pro nás bylo krásné počasí, dobrá nálada a především kus kvalitní práce za námi.

Ted' již můžeme říci:
„Znám křišťálovou studánku...“.

SÁZELI JSME LES.

Mgr. Martina Janíčková

Ve středu 15. dubna 2009 vyměnili žáci ekologických praktik školní lavice za práci v lese. Vypravili se do lesní školky Zátoky, aby se dozvěděli nejen spoustu nových informací o lese a hospodaření v něm, ale především aby přiložili ruce k dílu. Nejdříve museli vyčistit a připravit vytyčenou lesní plochu pro sadbu nových stromků. Dále museli vykolíkovat a vyměřit patřičné vzdálenosti a pak se za pomoci tzv. motykosekery pustili do samotného sázení stromků. A že jich bylo! Celkem 150.

A jak vypadá takový život stromu?

Když se strom narodí, říkáme mu semenáček. Když se narodí člověk, říkáme mu miminko. Pak oba rostou. „Chodí“ do školky – lesní a mateřské, dospívají, přinášejí plody, stárnou a nakonec umírají. Cestu mají společnou. Stromu trvá životní pouť déle, málokterý se však svého stáří dožije. Ze semenáčků přežijí jen ty opravdu nejsilnější, z malých stromků ty nejna-

dějnější, některé ukončí svou pouť asi v deseti letech jako vánoční stromky – nejprve ozdobené u rodinného stolu, potom pohozené u kontejneru. Stromky v hospodářském lese jsou celý život probírány a jen vybrané kousky se dožijí tzv. mýtního věku – asi 100 let, kdy jsou káceny a zpracovány pro potřebu člověka. Svého stáří se dočkají jen výjimky – stromy v pralesích bez lidského zásahu, stromy v parcích či ponechané výstavky určené k produkování semen. Važme si tedy stromů, jsou to ctihodné bytosti.

Z knihy Blanky Ponížilové-Juříčkové Lesní čarování II

Ačkoliv jsem si myslela, že to bude jako vždy na každém výletě nuda, tohle mě příjemně překvapilo. Ještě nikdy jsem si tak perfektně nezasázela!

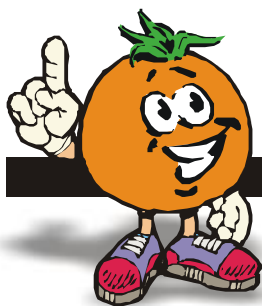
No bylo to prostě úplně super a naučila jsem se i hodně nových věcí. Například jsem vůbec

nevěděla, jak sázet stromky, ale už to vím díky tomuto výletu. No prostě já nemám slov.

Líbilo se mi, jak se nám ti páni snažili přiblížit vše, co znají, a vysvětlit to, co my neznáme. Mají zajímavě rozdělené sekce v lese, každý lesník má svou

a stará se o ni. Zajímavé byly také informace o tom, kolik se jednotlivé stromy dožívají let, jak daleko se musí od sebe sázet... no prostě bomba.

Lenka Hanychová, 7.A

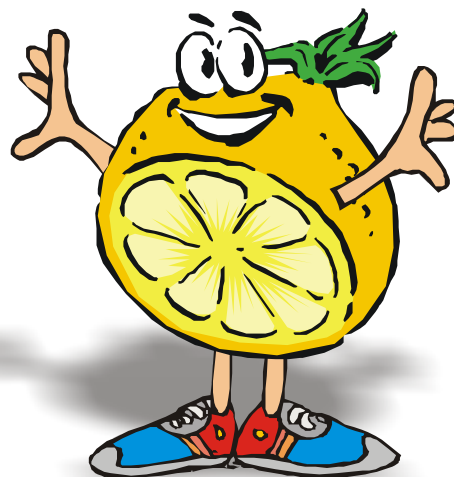
KŮRA A VÍČKA

Mgr. Pavlína Poláčková

VÝSLEDKY DUBNOVÉHO KOLA SBĚRU

Školní rok se již přehoupnul do své třetí čtvrtiny, a proto by nemělo chybět ani vyhodnocení sběru pomerančové kůry a víček od PET lahví. Tak tady je! Je opět radostné, a tak opět chválím, chválím – všechny, kteří stále pečlivě a poctivě suší, sbírají a nosí.

Tabulky jasně říkají, jak si jednotlivé třídy v tomto kole vedly. Každý omrkněte právě tu svoji a zjistíte, jak jste v celkovém součtu dopadli. Sbírat a sušit můžete i nadále – poslední letošní výběrové kolo se uskuteční v polovině měsíce června.

SBĚR KŮRY

TŘÍDA	POMERANČOVÁ KŮRA KG	CITRÓNOVÁ KŮRA KG	TŘÍDA	POMERANČOVÁ KŮRA KG	CITRÓNOVÁ KŮRA KG
1.A	17,50	0,90	6.A	12,10	0
1.B	17,00	0,90	6.B	1,50	0
2.A	17,50	0,80	6.C	4,20	0,30
2.B	25,00	0,10	7.A	1,80	0,20
3.A	16,00	0,30	7.B	10,90	0,20
3.B	23,00	0,90	7.C	14,20	0,50
4.A	17,00	0	8.A	2,25	0,08
4.B	20,00	0	8.B	0,30	0
5.A	26,50	0,50	8.C	16,00	0,20
5.B	33,00	1,60	9.A	7,10	0,30
			9.B	0,70	0
			9.C	2,80	0,30
			9.D	1,80	0
1. stupeň	212,50	6,00	2. stupeň	75,65	2,08
sborovna	1,70		jídelna		1,30
ředitelna	4,30	1,60			
ŠKOLA CELKEM: POMERANČ 294,15 KG, CITRÓN 10,98 KG					

SBĚR VÍČEK

TŘÍDA	VÍČKA KG	TŘÍDA	VÍČKA KG
1.A	15,00	6.A	30,40
1.B	16,00	6.B	5,40
2.A	25,50	6.C	17,50
2.B	21,00	7.A	6,10
3.A	17,00	7.B	21,60
3.B	26,00	7.C	0,80
4.A	7,00	8.A	38,20
4.B	23,00	8.B	0,20
5.A	25,00	8.C	35,50
5.B	25,80	9.A	13,70
		9.B	13,60
		9.C	13,80
		9.D	3,20
1. stupeň celkem 201,30		2. stupeň celkem 200,00	
sborovna	4,00	ředitelna	11,50
ŠKOLA CELKEM 416,80 KG			

MODRÝ DEN

Mgr. Martina Janíčková

Dne 25. března 2009 byl na naší škole vyhlášen MODRÝ DEN, který byl věnován oslavám Světového dne vody. Žáci soutěžili o nejlépe vyzdobenou třídu k tématu voda, a protože modrá barva symbolizuje vodu nejlépe, měli za úkol přijít v co největším počtu modrého oblečení.

Pokud bychom sečetli u všech žáků veškeré modré oblečení, došli bychom k číslu **3 778**. Perličkou byli žáci, kteří na sebe nasoukali téměř 40 kousků oblečení. Ale ani učitelé a ostatní zaměstnanci nezůstávali pozadu. I zde porota napočítala pěkná čísla, která se blížila až k hodnotě 30. Odpoledne se pak žáci rozešli do ulic, kde rozdávali informační letáčky o vodě a záložky v podobě kapky.

LES VE ŠKOLE

Mgr. Pavlína Poláčková

ŠKOLA V LESE

To je název jednoho z dalších projektů, do kterého se naše škola s vervou sobě vlastní pustila. Tvoří součást environmentální výchovy a jeho cílem je, aby žáci poznávali lesní ekosystém názorně a v souvislostech. Pomocí nově vytvořených pracovních listů - pro každý ročník s jinou tematikou - zkoumali les jak ve třídě, tak i v přírodě.

Na prvním stupni se zapojily všechny třídy. **Prvňáčci** měli nejen stavbu stromu jako takovou, ale především seli semínka jehličnatých stromů. Donesli si květináčky a každý dostal své vlastní semínko, kterému dal jméno a přezdívku. Vše následně zaznamenal do průvodního listu, jenž půjde s rostlinkou po celou dobu jejího života, a pokud se zadaří, tak ze semínka vyroste sazenice, kterou ve vhodném období zasadí do lesa.

Jak se správně chovat a pohybovat v lese – o tom si povídaly děti ve **druhých třídách**. Využily i toho, že 22. duben je Dnem země, a nabyté teoretické poznatky si vyzkoušely přímo v praxi. Vydaly se totiž se svými třídními učitelkami na vycházku do lesa.

Les, to nejsou jenom stromy, keře, houby, mechy, lišejníky,

ale také lesní zvířátka. **Třetřáci** ve svém „zvířátkovém“ bludišti dávali dohromady celé zvířecí rodiny a dozvěděli se i řadu nových informací z jejich života.

Když je řeč o lesní zvěři, tak určitě nesmí chybět ani další členové tohoto společenství – ptáci. Poznáte mě? – to bylo téma **4. ročníku**. Díky interaktivní tabuli se žáci seznamovali s jednotlivými druhy ptáků od sojky a strakapouda přes drozda až po lindušku a králíčka, dokonce se snažili rozpoznávat je podle jejich hlasových projevů. Následné vyplnění pracovního listu pak už bylo úplnou hračkou.

Vzhledem k tomu, že se nám podařilo navázat spolupráci s podnikem Lesy ČR přímo v Novém Městě na Moravě, který nám ochotně vyšel vstříc, děti z **5.A i 5.B** si zajely

do lesní školky Zátoky. Průvodci se jim stali dva pánové se shodným příjmením Svoboda, kteří nejen vyprávěli, ukazovali a vysvětlovali, ale i trpělivě odpovídali na mnohé všetečné dotazy.

Co se žáci dozvěděli? Bylo toho docela hodně, tak jen namátkou, že i stromy mají svá rodná čísla, kolik semínek se získá z 5 kg smrkových šišek, jak dlouho trvá, než ze semínka vyroste sazenice, která je vhodná k zasazení, že existuje tzv. sněžná jáma a k čemu slouží.

Děti si dokonce mohly prohlédnout strom napadený dvěma nejběžnějšími lesními škůdci – dřevokazem čárkováním a lýkožroutem smrkovým. Ani v tomto případě nechyběl pracovní list, který byl šitý přímo na míru a vycházel z návštěvy lesa.

okénko

ZŠ SLAVKOVICE

INDIÁNSKÁ HRA POKRAČUJE

Tak jsme se nějak dlouho odmlčeli v psaní naší školní hry. Musíme to napravit, vždyť nových per na čelenkách přibývá.

V **listopadu** jsme plnili hodně náročný úkol i za **prosinec** (z důvodu malé změny uspořádání učeben kvůli rekonstrukci záchodů i umývárny).

Nejprve jsme měli napsat jméno koně Vinnetoua – pro někoho snadný úkol, protože tuto otázku jsme měli předem zadanou a záleželo čistě na každém, jak bude znát odpověď.

Dál na nás v ohradě čekal zuřivý bizon, kterého jsme měli chytit do „lasa“. Po snadném boji s tímto zvířetem jsme si potrápili hlavičku – měli jsme si zapamatovat co nejvíce zvířat, která jsme viděli jen jednu minutu. Tady už někdo zjistil, jak je na tom bídne s pamětí. Zvířat bylo celkem deset, ale byla si tak nějak zvláštně podobná...

Ale ještě nebyl konec, nejtěžší nás teprve čekalo. Máme skládat slova z vystřižených písmen. Copak to, složit slovo nebyl úkol těžký, ale my jsme

mohli používat jen jeden ze smyslů – hmat. Stáli jsem před krásně barevným „paravánem“, ruce jsme prostrčili do dlouhých rukávů a z velkého množství jsme vybírali jen ta písmena, která jsme měli v předem zadaném slovu. Ta byla pro ročníky následující:

1. ročník - PES
2. ročník - ZUBR
3. ročník - TOTEM
4. ročník - ČELENKA

Jen si to někdy zkuste a otáčejte, přetácejte, přejíždějte prsty tvary, hledejte háčky i čárky, když se vám odpočítává čas!!!

Jak to dopadlo? Můžete nám věřit, že přidělených bodů moc nebylo a per na čelence přibýlo jen pár šťastlivcům. Například u 1. ročníku jen jediné Kristýně Jíchové.

Získat další pera v **lednu** a v **únoru** bylo daleko jednodušší.

Složení puzzlí s obrázkem indiánské vesnice v daném limitu bylo pro někoho hračkou. Nervózní prstíky někdy neposlušely, ale vše dopadlo na výbornou.

To lovení ryb v divoké řece za jízdy na kánoji již potřebovalo notnou dávku šikovnosti v zacházení s pádlem. Proud zmítá kánoji ze strany na stranu, kolem lodi strašlivé zuby dravých piraní a ostrov tak daleko! Barevné rybky klidně plující těsně u ostrova ne a ne chytout se na neposedný háček na prutu. Přitom si musíte poradit s pádlem – nesmí vám uplavat – to by pak nebylo proti síle vody návratu zpět do tábora. Honem s rybkou pádlovat proti proudu, síly docházejí, dojeďte včas?...

Indiáni ze Slavkovic

NEJLEPŠÍ KÁVA NA SVĚTE

Je pátek 27. března 2009, 21 hodin. Právě jsem se vrátila z posezení ke Dni učitelů z „Vrchoviny“. Při příjemném povídání s některými kolegyněmi jsme si s paní učitelkou Janů neodpustily pochlibit se, jak v pátek, den před svátkem všech učitelů, probíhal na naší malé škole ve Slavkovicích.

Líčily jsme, jaké příjemné překvapení pro nás učitelky, paní vychovatelku i paní školnici připravily samy děti.

Protože po skončení našeho povídání vaše paní učitelky skoro nevěřičně a zároveň i trochu dojemně obdivovaly naši oslavu, rozhodla jsem se o ní napsat článek do Pučlíku, abyste si mohli udělat představu i vy.

Začnu ale pěkně popořádku. O velké přestávce v půl desáté mi Iva Mrkvičková „poradila“, ať moc nesvačím. Že bych zase o něco ztloustla? Pomyslela

jsem si, že je Iva hodná, že dbá o mou linii, a odešla do kanceláře. Jen mi bylo divné, že děti rychleji a mnohem více potichu než obvykle svačí a podivně se při tom uculují.

V kanceláři jsem marně hledala hrneček s voňavou kávou (tu nám vždy nachystá před zazvoněním paní Ondráčková), ani sklenici s kávou Velvet jsem nenašla.

Tu vchází paní Ondráčková, že dnes máme kávu nachystanou dole v družině. To jsme již z chodby slyšely šepot, starší děti si vzaly na povel mladší a něco si domlouvaly. Pomalu nám docházelo, k čemu se schyluje...

Byly jsme vyzvány, ať jdeme na schodiště. Nikde nikdo, úplné ticho. Postupujeme dolů a na odpočívadle jsme strnuly – po obou stranách schodů utvořily děti špalír a na povel začaly zpívat krásnou naroze-

ninovou píseň Zdeňka Svěráka nám k SVÁTKU. Jen NÁM! Musely jsme projít špalírem do školní družiny a tam teprve čekalo překvapení!!!

Na krásném bělostném ubruse voní čtyřikrát káva ve zlatém porcelánu, na talířcích ozdobený polárkový dort s ovocem, uprostřed dozlatova upečená domácí bábovka, svíčky, stříbrné misky se sušenkami a čokoládou, ve vázičce sněženky, konvička s mlékem... a ke všemu krásné úsměvy dětí.

To ony samy se musely domluvit, zorganizovat, nakoupit, vymyslet a připravit tuto oslavu!

Ani neví, jak jsme my dospělé na ně pyšné! Jsme rády, že nemyslí jen na sebe a dělá jim radost potěšit někoho jiného.

Celý zbytek dne jsem na děti myslela – klidně jim dokážu odpustit, že tak rychle nevyplodí násobilku či neodříkají vyjmenovaná slova, hned si nevzpomenou na první Přemyslovce... Hlavní je, že mají srdíčko na tom správném místě.

Vše bylo moc výborné!!! Zmrzlina, bábovka a ta káva! Ta byla jedna z nejlepších, co jsme kdy pily.

Tak co, milé kolegyně a milí kolegové? Pili jste také „nejlepší kávu“ na světě?

A co vy, děti? Umíte dělat také radost a potěšit kantory třeba na Den učitelů?

Mgr. Jana Láchová

BŘEZEN - měsíc knihy a internetu

ŠKOLNÍ DRUŽINA VE SLAVKOVICÍCH

Skutečnost, že děti málo čtou a rády tráví čas u počítače, vedla k tomu, že tématem na březen v naší družinové hře BLUDIŠTĚ (kdy každý měsíc jdem určitou cestou k cíli) bylo téma „Cesta informací“.

První týden jsme se věnovali historii získávání a předávání informací – od posunků v pravěku přes obrázkové či uzlíkové písmo až po telegraf, telefon, televizi, počítače.

Děti také vymýšlely, jak to bude s předáváním informací v budoucnosti (prý si budeme číst myšlenky a nebo budeme používat UFO, aby za nás vyřizovalo vzkazy). A pak jsme se dorozumívali pantomimicky, pomocí zvuků jako pralidé, vymýšleli obrázky jako symboly místo písmen, učili se morseovku a psali vzkazy...

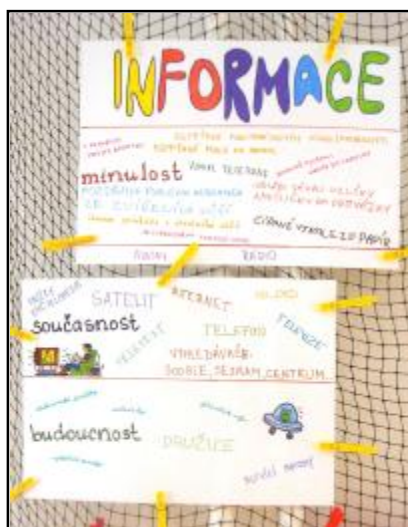
Další týden dostal každý žák svoji osobní kartičku s otázkou, kterou musí s pomocí všech možných informačních kanálů zodpovědět. Čas na vyplnění byl do konce měsíce.

Otázku měl každý jinou – jaká je velikost a hmotnost gorily nížinné, délka trvání života myši polní, složení parohu jelena lesního, jméno prvního ředitele naší školy, rozměry Pražského hradu, místo pramene a délka řeky Vydry....

V další části „cesty“ jsme se zaměřili na knížky (a to nejen na encyklopedie). Hodně jsme využívali školní žákovskou knihovnu, kterou máme přímo v prostorách družiny. Děti vy-

hledávaly autory, ilustrátory, řešily doplňovačky o dětských knížkách, tvořily ilustrace, hrály různé hry na procvičování slovní zásoby či odříkávaly jazykolamy.

Následovaly dny práce s internetem. Kdo potřeboval, mohl využívat v určeném čase naše školní počítače. Jedním z úkolů bylo najít a vyrobit jarní či velikonoční výrobek. Na výstavce je tak vedle jména autora i www adresa, kde onen návod našel.

Představte si, že tu máme i výtvary prvňáčků (děkuji rodičům, kteří vydatně pomáhali).

Při vycházkách jsme si zase hodně povídali o naší vesnici, děti vyzvídaly doma různé zajímavosti z historie obce. A jak zjistíme, co jsme si všechno zapamatovali? V kruhu musí každý říci jednu informaci o obci a nepřerušit řetěz. Seděli jsme hodně dlouho, než nápady došly! Nakonec

jsem tyto informace sepsal i pro vás.

PS: Při závěrečném hodnocení otázek byly v krabici kartičky od všech dětí. A všechny správně!!!

SLAVKOVICE

(společná práce dětí 1.–4. ročníku)

- Naše vesnice Slavkovice byla založena roku 1264 a pojmenována podle Slávka
- Ve znaku máme tři pšeničné klasy
- Nyní tu žije 424 obyvatel
- V minulosti navštívil naši vesnici Tomáš G. Masaryk na pozvání místního senátora Karla Šablíka
- Těžil se tu uran v místě zvaném Halda
- V obci máme školu, školku, obchod, kostel, kulturní dům, hasičskou zbrojnici a hospodu
- Kostel je slavný – jmenuje se Poutní kostel svaté Faustýny
- Okolní lesy mají názvy: Horka, Mařatka, Krajiny, Rybníky, Borovina...
- Rybníků máme dost: Horní, Dolní (Návesní), Koudeláček, Pochopáček, Škrobka, Cihelňák
- Středem Slavkovic protéká Slavkovický potok
- Máme tu několik chráněných stromů (jednu lípu a javory)
- Funguje u nás hasičský sbor a patří do něj i někteří z nás
- Děje se tu hodně akcí: lyžařské závody, karneval, plesy, besídky, dětský den a další
- Je od nás blízko do Nového Města na Moravě a Žďáru nad Sázavou

**Zdraví vás
kamarádi ze Slavkovic**

NEHODA NENÍ NÁHODA

Mgr. Jaroslava Truksová

V letošním školním roce probíhá na 1. stupni projekt NEHODA NENÍ NÁHODA, který je zaměřen na prohloubení informovanosti a znalostí dětí a rodičů o hlavních příčinách dětských úrazů, o nošení ochranných pomůcek, první pomoci, dopravních předpisech apod. Cílem akcí, které probíhají v rámci tohoto projektu, je naučit děti chovat se tak, aby k úrazům nedocházelo, a upozornit je na nejvážnější příčiny úrazů.

Od října letošního školního roku začal na škole pracovat zdravotnický kroužek Kapička. Tématicky je rozdělen podle ročních období. V zimě se soustředí na zimní sporty, na jaře na hry v přírodě, jízdu na kole apod.

Hravou formou, soutěží, prací s pracovními listy a omalovánkami se děti seznámí se základy první pomoci. Další náplní kroužku jsou i teoretické znalosti dopravní výchovy, poznávání léčivých bylin atd.

Střední zdravotnická škola ve Žďáře nad Sázavou si pro děti připravila besedy, které proběhly v 1. pololetí. Hlavním tématem těchto besed byla první pomoc.

Byla vyhlášena výtvarná soutěž Nehoda není náhoda pro 1. stupeň základních škol z okresu Žďár nad Sázavou. Tématem této soutěže je reklamní kampaň – prevence

proti úrazům, nošení ochranných pomůcek apod. Nejlepší práce jsou vystaveny v budově Všeobecné zdravotní pojišťovny v Novém Městě na Moravě. Výstava byla zahájena 7. dubna 2009 na Světový den zdraví.

Během letošního školního roku proběhnou ještě např. tyto akce

- Protiúrazový den, Dopoledne na dětském dopravním hřišti, Dopravně bezpečnostní týden apod. V rámci tohoto projektu proběhlo 26. března 2009 na

přístavbě naší školy soutěžní odpoledne pro žáky 1. tříd a jejich rodiče. Děti soutěžily na 4 stanovištích:

**Jak zkrotit silnici?
Poznáš dopravní značky?
Co tě může zachránit?
Neplechovi doma**

Děti si vyzkoušely znalosti z dopravní výchovy, značek apod. Za každý splněný úkol získaly část obrázku. Za celý složený obrázek dostaly odměnu – omalovánky s dopravní tematikou, protiúrazový domeček apod.

Během odpoledne se také mohly podívat na seriál o úrazech Rozhodni se!, který dětem představuje jednotlivá rizika a nebezpečí přístupnou a hravou formou. A co dělalo dětem největší problémy? Všichni prvníáci se na závěr shodli, že se nejvíce zapotili u poznávání dopravních značek.

P U C L Í K

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 54 – květen 2009

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Mgr. Ivana Fousková, Mgr. Dagmar Svobodová

Katka Houserová, Marie Měcháčková, Dominika Kutílková, Barbora Dutková, Vlasta Janíčková

Andrea Žváčková, Dominika Edlmanová, Věra Králová, Nikola Švárová, Petra Vodičková

Dominika Kaštánková, Jana Knapčoková, Martina Šikulová, Vít Daněk

e-mail: puclik@nmmn.cz http://zs1.nmmn.cz

Číslo 54 vyšlo 12. května 2009 v nákladu 35 výtisků